

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Tdo/73/2017
Identifikačné číslo spisu: 1315010662
Dátum vydania rozhodnutia: 18.04.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Šišková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1315010662.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Aleny Šiškovej a sudcov JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Martina Bargela na neverejnom zasadnutí konanom 18. apríla 2018 v Bratislave v trestnej veci obvinenej N. K., pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona, o dovolaní obvinenej N. K., ktoré podala prostredníctvom obhajcu JUDr. Jozefa Holiča, advokáta v Bernolákove, proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 9. mája 2017, sp. zn. 3To/37/2017 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Bratislava III z 25. októbra 2016, sp. zn. 3T/199/2015, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvinenej N. K. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava III z 25. októbra 2016, sp. zn. 3T/199/2015, bola obvinená N. K. uznaná za vinnú z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

v presne nezistenom čase v mesiaci august 2014 v W. B. Z. v úmysle obohatiť sa na úkor spoločnosti M. W. B., s.r.o., so sídlom K. č. XX, X. O., uzavrela s jej konateľom E. O. ústnu dohodu o spôsobe zaplatenia faktúry za stavebný materiál vo výške 1.763,40 € tak, že časť sumy vo výške 1.372,20 € prevodom zaplatí jej sestra W. O. na ním uvedený účet a následne tieto finančné prostriedky menovaný prevedie na účet obvinenej, ktorá k nim doloží zvyšnú časť dohodnutej sumy vo výške 391,20 € a takto uhradí faktúru za stavebný materiál jednou platbou, avšak po dohodnutom prevode sumy 1.372,20 € na účet, ktorý mu obvinená poskytla, uhradila menovanému v hotovosti len 800,- € a zvyšné finančné prostriedky vo výške 963,40 € si ponechala pre vlastnú potrebu a snažila sa to zakryť takým spôsobom, že mu následne poslala platobný príkaz z O. banky preukazujúci uhradenie dlžnej sumy vo výške 963,40 €, hoci v skutočnosti príkaz na prevod nezadala a navyše tento prevod nemohol byť ani zrealizovaný, pretože nemala na účte dostatočné finančné prostriedky na uhradenie faktúry a tiež mala vedomosť o tom, že tento účet má od 11. júna 2014 na základe exekučného príkazu č. EX XXX/XXXX vydaného súdnym exekútorom JUDr. Františkom Čarabom zablokovaný, čím úmyselne uviedla E. O., konateľa spoločnosti M. W. B., s.r.o. do omylu a spôsobila mu tak škodu vo výške 963,40 €.

Za to bol obvinenej uložený podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona, § 36 písm. j) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) mesiacov, výkon ktorého bol obvinenej podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona podmienene odložený a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona súd určil obvinenej skúšobnú dobu 12 (dvanásť) mesiacov.

Proti tomuto rozsudku podala ihneď po jeho vyhlásení odvolanie vo výroku o vine a treste obvinená N. K., ktoré odôvodnila prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Jozefa Holiča, advokáta v Bernolákove, písomným podaním zo 14. februára 2017 (č. l. 284); v zákonnej lehote podala odvolanie smerujúce do výroku o vine a treste v prospech obvinenej aj sestra obvinenej W. O. a otec obvinenej O. K. (č. l. 282 a č. l. 283).

Na podklade podaných odvolaní Krajský súd v Bratislave si plne osvojil skutkové a právne závery prvostupňového súdu a na verejnom zasadnutí uznesením z 9. mája 2017, sp. zn. 3To/37/2017 postupom podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obvinenej N. K., otca obvinenej O. K., sestry obvinenej W.. W. O. zamietol ako nedôvodné.

Proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 9. mája 2017, sp. zn. 3To/37/2017 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Bratislava III z 25. októbra 2016, sp. zn. 3T/199/2015 podala obvinená N. K. prostredníctvom obhajcu JUDr. Jozefa Holiča, advokáta v Bernolákove, vo svoj prospech dovolanie (č. l. 320).

Dovolanie podala z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku, t. j., že vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania, z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, t. j., že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom a z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, t. j., že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku uznesenie Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 3To/37/2017 z 9. mája 2017 a rozsudok Okresného súdu Bratislava III, sp. zn. 3T/199/2015 z 25. októbra 2016 a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal Okresnému súdu Bratislava III, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol. Zároveň sa domáha, aby bola vec podľa § 388 ods. 2 Trestného poriadku pridelená inému sudcovi trestného grémia na okresnom súde, alternatívne v zmysle článku 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky s poukazom na článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd navrhla, aby vo veci rozhodol dovolací súd sám a obvinenú spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava III, sp. zn. 1Pv/103/15/1103 zo 4. augusta 2015, oslobodil.

K dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku obvinená uviedla, že súd kvalifikoval konanie obvinenej ako prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona, teda že na škodu cudzieho majetku seba obohatila tým, že uviedla niekoho do omylu a spôsobila tak na cudzom majetku malú škodu. Uviedla, že žiaden orgán činný v trestnom konaní ani súd nepripustil dôkaz svedčiaci o tom, že do omylu uviedol E. O. obvinenú N. K., kupujúcu W. O., daňový úrad a iné správne orgány. V predmetnej trestnej veci konanie sa začalo inšpekciou Ministerstva vnútra Slovenskej republiky na podnet E. O., ktorý oslovil operatívneho pracovníka tohto orgánu činného v trestnom konaní, pričom E. O. nemusel vypovedať o všetkom, čo mu je o trestnom čine známe a výnimočne mohol zamlčať meno a postavenie toho, ktorý zjavne zneužil svoju právomoc a porušil služobnú prísahu podľa § 17 zák. č. 73/1998 Z. z. a povinnosť policajta podľa § 48 ods. 3 písm. f) zák. č. 73/1998 Z. z. E. O. konal protiprávne a v rozpore so zákonom o účtovníctve č. 431/2002 Z. z. a v rozpore so zákonom č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty. E. O. nevystavil žiaden účtovný ani daňový doklad. Nikto akoby nepoznal časté predaje „bez papiera“. Ak mala byť dohodnutá kúpna cena vo výške 1.763,40 €, tak by sestra obvinenej nekupovala tovar z Mostu pri Bratislave, ale kúpila by to za tú cenu „za rohom“. Súd odmietol dokazovať, či dodaný tovar vôbec existoval v účtovníctve a aj to, či platby

zákazníkov „bez papiera“ neboli vždy zasielané na súkromný účet O. zamestnankyne len preto, aby sa nezaplatila daň. V danej veci ide o obchodnoprávny vzťah a je úplne bez významu, či došlo k dohode o cene bez DPH v sume 1.372,20 € alebo s DPH v sume 1.763,40 € a koľko obvinená zaplatila. Dohodnutá kúpna cena bola na sumu 1.372,20 € a zaplatená bola. Suma 1.763,40 € napísaná E. O. na papieri bola tá, ktorá by bola na objednávke aj s DPH. Nepravdivý príkaz na úhradu bol poslaný až potom, keď už obvinená odmietla E. O. zaplatiť navýšenú sumu. Tento nepravdivý údaj už nebol v príčinnej súvislosti s nezaplatenou časťou kúpnej ceny. Úmysel obvinenej obohatiť sa časovo a ani formou preukázaný nebol. V konaní niet poškodeného, pretože E. O. si nárok na náhradu škody neuplatnil. Nie je preto naplnená skutková podstata trestného činu podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona a možno uvažovať len o krátení dane v štádiu pokusu. Vymyslené a nepodané tlačivo ako príkaz na úhradu bol nespôsobilým predmetom na uvedenie do omylu. Príkaz na úhradu realizovaný byť nemohol a E. O. už bol informovaný, že obvinená odmietla za stavebný materiál zaplatiť viac ako bolo pôvodne dohodnuté. Rovnako obvinená namietla, že súdy sa nevysporiadali zo zásadou ultima ratio.

K dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku obvinená uviedla, že trestné stíhanie voči obvinenej začalo na podklade úradného záznamu vypracovaného 10. decembra 2014, SKIS-IS-OISZ-OPČ-672-007/2014. Úradné záznamy spísané príslušníkmi Policajného zboru nie sú dôkazom v trestnom konaní získaným z dôkazného prostriedku podľa Trestného poriadku či osobitného zákona, a preto nie sú použiteľné ako v prípravnom konaní tak aj v konaní pred súdom. V prípade ak sa skutkový stav veci dokazuje prostriedkami, ktoré Trestný poriadok alebo osobitný zákon nepokladá za dôkazný prostriedok, nemôže byť výsledkom takéhoto dokazovania dôkaz použiteľný v trestnom konaní, teda takýto prostriedok nemôže slúžiť na náležité zistenie skutkového stavu veci a súd nemôže o takýto prostriedok oprieť svoje rozhodnutie. Úradné záznamy spísané príslušníkmi Policajného zboru nie sú dôkazom získaným z dôkazného prostriedku podľa Trestného poriadku či osobitného zákona. Úradný záznam ako dôkaz nemožno totiž vnímať ako produkt získaný informačno - technickými prostriedkami či prostriedkami operatívno - pátracej činnosti. Úradný záznam vyhotovený mjr. W. S. Q. je len akýmsi výsluchom akejsi bližšie nestotožnenej osoby. Takto vypracovaný úradný záznam príslušníkom Policajného zboru má obdobnú povahu ako majú zápisnice o podaných vysvetleniach osôb, ktoré sa realizujú podľa zákona o Policajnom zbore. Úradný záznam vypracovaný príslušníkmi Policajného zboru má totiž len povahu informácie a sám o sebe preukazuje len to, kto ho spísal, kedy ho spísal a kde ho spísal. Použitie úradného záznamu polície na hlavnom pojednávaní, nevynímajúc postavenie obžaloby na úradnom zázname a následné založenie odsúdenia obvinenej na tomto zázname je možné považovať za podstatnú chybu konania. Rozhodnutie prvostupňového a odvolacieho súdu je postavené na nezákonnom dôkaze, ktorým je úradný záznam. Na podklade nezákonného dôkazu sa nesmie vykonať ďalší, hoci aj zákonný dôkaz, pretože aj zákonne vykonaný dôkaz už v sebe nesie vadu nezákonnosti.

K dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku obvinená uviedla, že prípravné konanie viedla Sekcia kontroly a inšpekčnej služby. Vyšetrovanie v zmysle Ústavy Slovenskej republiky a Trestného poriadku môže viesť poverený príslušník Policajného zboru, vyšetrovateľ, ale nikdy nie príslušník Policajného zboru z útvaru Kontroly a inšpekčnej služby pod riadiacou a disciplinárnu právomocou politika, ministra a podpredsedu vlády Slovenskej republiky, čím konal orgán, ktorý mal byť vylúčený.

Rovnopis dovolania obvinenej bol v zmysle § 376 Trestného poriadku doručený na vyjadrenie prokurátorovi Okresnej prokuratúry Bratislava III a zároveň E. O., ktorí sa k dovolaniu obvinenej nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) na základe podaného dovolania zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku) za splnenia podmienok uvedených v § 373 Trestného poriadku, v zákonnej lehote a mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku) a za splnenia podmienky, že obvinená využila svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku). Dospel však k záveru, že nie sú naplnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 písm. g), písm. e) a písm. i) Trestného

poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojich rozhodnutiach opakovane zdôrazňuje, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných pochybení súdov a predstavuje výnimočné prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí, ktorá zásada je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Táto výnimočnosť je vyjadrená práve obmedzenými možnosťami pre podanie dovolania, aby sa širokým uplatňovaním tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia.

Dovolanie preto možno podať iba z dôvodov taxatívne uvedených v ustanovení § 371 Trestného poriadku, pričom dôvod dovolania sa musí v dovolaní vždy uviesť (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku). Dovolací súd je viazaný uplatnenými dôvodmi dovolania a ich odôvodnením (§ 385 ods. 1 Trestného poriadku) a nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom musí byť z obsahu spisu zrejmé a porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces podľa článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku. Z uvedeného potom logicky vyplýva záver, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku len vtedy, ak má, resp. mal negatívny dopad na práva obvinenej. Ak sa nepreukázu takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, a to aj so zreteľom na to, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle článku 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom, čo sa ale v predmetnej veci nestalo (Mariana Marinescu p. Rumunsku, č. 36110/03 z 2. februára 2010, Emen p. Turecku, č. 25585/02 z 26. januára 2010). V rámci dovolaní iniciovaného prieskumom odôvodneného dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku môže Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmať len to, či jediný usvedčujúci dôkaz alebo viaceré rozhodujúce usvedčujúce dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom. Spôsob hodnotenia týchto dôkazov vykonaných zákonným spôsobom súdmi nižších stupňov nemôže Najvyšší súd Slovenskej republiky v rámci dovolacieho konania iniciovaného obvinenou prehodnocovať ani spochybňovať, pretože by tak neprípustným spôsobom zasahoval do výlučnej kompetencie týchto súdov bez právneho podkladu a napokon i v rozpore so samotnou podstatou dovolacieho konania, pretože dovolanie nemôže nahrádzať riadne opravné prostriedky a jeho podanie nie je prípustné v rovnako širokom rozsahu, aký je charakteristický pre riadne opravné prostriedky. K úradnému záznamu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcie kontroly a inšpekčnej služby, úradu inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby - západ Bratislava z 10. decembra 2014, na ktorý obvinená v podanom dovolaní poukazuje, Najvyšší súd Slovenskej republiky poznamenáva, že vo veci bolo vykonaných niekoľko rozhodujúcich dôkazných prostriedkov, na podklade ktorých boli dostatočne zistené a preukázané skutočnosti, na základe ktorých bol vynesenej predmetný rozsudok okresného súdu, na podklade ktorého bola dôkazmi preukázaná vina obvinenej N. K. a v tomto smere predmetný úradný záznam nemal charakter ani jediného usvedčujúceho a ani jedného z viacerých rozhodujúcich usvedčujúcich dôkazov. V predmetnej veci nemožno prehliadnúť, že nedošlo k dôkaznej núdzi v tom zmysle, že by už zabezpečené a vykonané dôkazy, a to zákonným spôsobom (teda mimo predmetného úradného záznamu) nepostačovali na objasnenie veci a uznanie viny. Z uvedeného vyplýva, že tento dovolací dôvod nebol naplnený.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na

nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dodáva, že z obsahu dovolania nevyplývajú ani skutočnosti, ktoré by zodpovedali dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku tak, ako ho označila obvinená. Obvinenou uplatňovaný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je daný v prípadoch, keď rozhodnutie súdov spočíva na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení. Z vyššie citovaného ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je zrejmé, že dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne alebo neúplné skutkové zistenia.

Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa. Ak preto obvinená namietala správnosť skutkových zistení (vystavenie účtovných a daňových dokladov, výšku kúpnej ceny, prevod peňažných prostriedkov), tieto dôvodom dovolania nemôžu byť, čo vyplýva aj z dikcie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi nižšieho stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať. Vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinená v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania. Dovolací súd nie je odvolacou inštanciou zameranou na preskúmavanie rozhodnutí súdu druhého stupňa.

Pokiaľ ide o námietku obvinenej, že v danom prípade bola na mieste aplikácia princípu ultima ratio, Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na skutočnosť, že hoci princíp ultima ratio možno uplatniť len prostredníctvom materiálneho korektívu § 10 ods. 2 Trestného zákona pri prečinoch (R 96/2014), ktorú podmienku obvinená spĺňa, nebola však aplikácia tohto princípu v trestnej veci obvinenej opodstatnená, a to z tých istých dôvodov, ktoré vyplývajú z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu, na ktoré dovolací súd ako na správne a úplné poukazuje a s nimi sa stotožňuje. Tieto námietky boli predmetom odvolania a krajský súd sa týmito námietkami teda podrobne zaoberal (strana 10 až 12 napadnutého uznesenia krajského súdu).

Taktiež sa nemožno stotožniť s námietkou obvinenej, že v jej konaní absentuje objektívna a subjektívna stránka trestného činu podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona - na škodu cudzieho majetku seba obvinená obohatila tým, že uviedla niekoho do omylu a spôsobilá tak na cudzom majetku malú škodu. Fakt, že obvinená nemala finančné prostriedky na úhradu za plnenia a za stavebný materiál nezaplatí, spôsobil, že poškodeného E. O. uviedla do omylu, že si obvinená splní svoj záväzok, čím poškodenému spôsobilá škodu, postačuje na naplnenie objektívnej ako aj subjektívnej stránky. Pre dovolací súd je rozhodujúce skutkové zistenie, podľa ktorého obvinená N. K. spáchala skutok tak, ako je uvedené v rozsudku súdu prvého stupňa, z ktorého skutkovými závermi sa stotožnil aj odvolací súd. Popísanému skutkovému stavu plne zodpovedá i právny záver vyjadrený v posúdení skutku ako prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona. Použitú právnu kvalifikáciu podľa citovaných ustanovení odôvodňujú všetky skutkové okolnosti, ktoré sú v popise skutku zahrnuté a ktoré vyjadrujú naplnenie príslušných znakov skutkovej podstaty prečinu.

Nebolo možné stotožniť sa ani s námietkou obvinenej pokiaľ ide o samotný vznik škody. Skutočnosť, že poškodený si v tomto prípade neuplatnil nárok na náhradu škody nemôže rezultovať záver, že škoda nevznikla (nebola spôsobená).

V týchto súvislostiach dovolací súd uzatvára, že skutkové okolnosti, obsiahnuté v opise skutku rozsudku súdu prvého stupňa, poskytujú spoľahlivý podklad pre naplnenie všetkých zákonných znakov skutkovej podstaty prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona, z ktorého bola obvinená N. K. uznaná za vinnú. Nebol preto naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného

poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania.

Pokiaľ ide o tretí z uplatnených dovolacích dôvodov - rozhodoval orgán činný v trestnom konaní, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku, túto okolnosť obvinená najneskôr pred odvolacím súdom nenamietala v zmysle § 371 ods. 4 Trestného poriadku, a preto sa ňou dovolací súd zaoberať ani nemohol. Z uvedeného vyplýva, že ani tento dovolací dôvod nebol naplnený.

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením bez preskúmania veci odmietne dovolanie, ak je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že nie sú splnené dôvody dovolania predpokladané ustanovením § 371 ods. 1 písm. g), písm. e) a písm. i) Trestného poriadku, preto dovolanie obvinenej N. K. na neverejnom zasadnutí bez preskúmania vecí, postupom podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.